

Marco Rubio: Vojenská náborová krize je nebezpečnější, než víme

nationalinterest.org/feature/marco-rubio-military-recruitment-crisis-more-dangerous-we-know-208758

Zastupující náměstek Pentagonu pro personál nedávno Kongresu svědčil : „Síly všech dobrovolníků čelí jedné ze svých největších výzev od svého založení. Pokud jste sledovali zprávy, je zřejmé, na co odkazoval. Od roku 2018 jsme bombardováni titulky o rekordně nízkém počtu Američanů vstupujících do armády.

Tyto titulky dosáhly vrcholu před dvěma lety, kdy téměř každá pobočka amerických ozbrojených sil nesplnila své náborové cíle. Zejména armáda zaostala o neuvěřitelných 25 procent . Bohužel to nebylo o nic lepší ani v roce 2023. V loňském roce vojenské složky dohromady nedosáhly svých ročních cílů o 41 000 rekrutů .

Mezitím největší bojová síla ve světových dějinách začíná upadat. „Námořní lodě nemají dostatek posádky,“ píše generálporučík ve výslužbě Thomas Spoehr, „a armáda zvažuje snížení počtu svých brigádních bojových týmů.

Toto je, když náš národ vstupuje do nové éry multipolární geopolitiky, s hlavním protivníkem, komunistickou Čínou, mocnější, než kdy byl Sovětský svaz; jak divocí teroristé vyhlásili válku Izraeli a povraždili více než třicet amerických občanů; jak Írán a jeho zástupné skupiny – Hamas, Hizballáh, Palestinský islámský džihád, Húsíové a další – hrozí, že rozsévají chaos na celém Blízkém východě a naruší mezinárodní lodní trasy; když se blíží druhé výročí největší evropské pozemní války od druhé světové války. Takzvaná „mírová dividenda“ nevypadá pro Ameriku dobře.

Pokud chceme, aby náš národ zůstal bezpečný a silný, musíme zvýšit vojenský nábor. V první řadě se musíme poprat s důvody, proč se Američané přestali hlásit ke službě.

Admirál Mike Mullen uvádí , že „mámy a tátové, strýcové, trenéři a pastoři už nevidí [ozbrojené síly] jako dobrou volbu“. To samozřejmě snižuje nábor, protože velká většina Američanů, kteří se přihlásí, včetně téměř 90 procent členů letectva , má úzké rodinné vazby s armádou. Ale proč tomu tak je?

Mission Creep

11. září 2001 zaútočili islámští teroristé na Spojené státy a zabili 2 977 lidí. Během následujících dvanácti měsíců narukovalo do aktivní služby 181 510 Američanů a dalších 72 908 se zapsalo do záloh. Doslova se ozvalo volání do zbraně a naši lidé zvedli ruce, aby odpověděli jako vždy.

Ale to, co začalo jako mise zničit Al-Káidu, zabít Usámu bin Ládina a upřít teroristům bezpečné útočiště, se rychle proměnilo v dlouhodobé kampaně na obnovu Afghánistánu a Iráku, obojí doprovázené vyčerpávajícími protipovstáními.

Naši dobrovolní bojovníci svědomitě sloužili na Středním východě. Oni a jejich rodiny přinesli velké oběti, někdy včetně obětí největší. Neutralizací teroristických sítí udělali skutečnou změnu, stejně jako obránci Izraele dělají skutečnou změnu tím, že vymytí hrozbu Hamásu.

Bohužel, americké úsilí o budování národa bylo méně úspěšné. Tálibán opět ovládá Afghánistán. V Iráku, kde je naše armáda ignorována, nedoceněna a vystavena útokům šíitských milicí podporovaných Íránem, je situace jen nepatrně lepší. Dopad na naši národní morálku byl nevyhnutelně negativní.

„Bylo frustrující vidět, jak se celá ta práce rozplétá,“ poznává držitel Medal of Honor Florent Groberg o stažení USA z Afghánistánu. Veterán Tim Baker se zamýšlí nad ztrátou vládní kontroly v Iráku : „Strávíte tam rok nebo dva svého života. Potíš se, krvácíš, pláčeš a k čemu to všechno bylo?“

Tyto pocity se neomezují pouze na členy služby. Začátkem tohoto roku průzkum ukázal, že 61 procent občanů věří, že válka v Iráku byla chybou. Tuto realitu musíme uznat, pokud máme obnovit naši armádu a obnovit důvěru s americkým lidem.

Vždyť zhruba polovina ozbrojených sil v aktivní službě a zhruba jedna třetina záloh má méně než pětadvacet let. To znamená, že většina lidí obsluhujících a zvažujících službu nemá žádné podrobné vzpomínky na 11. září. Mohou vidět vojenské operace, které se odehrály v následujících desetiletích, přinejlepším dvojznačné a přinejhorším pošetilé. Není to dědictví, které můžeme ignorovat nebo zabít.

Nesplněné sliby

Možná ještě větším problémem je skutečnost, že mnoho Američanů nyní vidí přihlášení se jako přihlášení se ke snížené kvalitě života. Toto je nejvýraznější téma ve všech zprávách o krizi nábory vojáků.

Už jsme tu byli. Mnoho Američanů nenávidělo, že byli odvedeni do války ve Vietnamu, a nesnášeli své zkušenosti během konfliktu. V následujících letech došlo k náborové krizi podobné té dnešní, což přimělo prezidenta Richarda Nixona k prohlášení , že „přínos a hodnota vojenské kariéry musí být efektivněji sdělována americkému lidu“.

Aby se věci vrátily do starých kolejí, naši lídři se snažili zajistit, aby služby byly profesionálnější, finančně i osobně obohacující. Na začátku 80. let se jim to podařilo. Prezident Ronald Reagan předsedal obnovení americké bojové síly na její nezbytnou sílu. Nábor byl v průběhu několika příštích desetiletí obecně uspokojivý.

Po 11. září se však podmínky služby změnilly. K boji ve dvou válkách na opačné straně zeměkoule byly jednotky rozmístěny neudržitelným tempem, které daleko překračovalo směrnice Komise pro post-Vietnam Gates. Mnozí byli odvoláni z důchodu nebo zůstali ve službě, protože nábor klesal. A to, co dostali na oplátku, bylo ubohé: plesnivé bydlení, platy pod hranicí chudoby a dlouhodobé vystavení život měnícím toxinům.

Návrat domů byl stěží zlepšením. Veteráni se snažili konkurovat ve stále více bílých límečků, na služby orientované pracovní síly ve Spojených státech, která upřednostňovala vysokoškolské tituly nade vše ostatní. Mezitím americké ministerstvo pro záležitosti veteránů (VA) špatně zacházelo s lidmi, o které se má starat. Dokonce odmítla odpovědnost za zdravotní péči za podmínky, které americká vláda vytvořila.

Od roku 2001 do roku 2022 VA odmítla více než 300 000 veteránů, kteří hledali léčbu nemocí způsobených vystavením popáleninovým jámám, což je běžný rys amerických základen v Iráku a Afghánistánu. Až do schválení dvoustranného zákona Honoring Our PACT Act mohli nevolení byrokraté požadovat, aby veteráni prokázali souvislost mezi jejich expozicí a jejich nemocí – což je často nemožný úkol – jen aby se vyhnuli potížím a nákladům spojeným s poskytováním výhod, které si vysloužili.

Kombinace těchto faktorů činí z armády neatraktivní volbu povolání. Kolik absolventů středních škol by ochotně riskovalo roky zanedbávání ze strany americké vlády, když by si mohli vydělávat konkurenceschopnou mzdu a vytvářet si životopisy v místním Starbucks? Kolik rodičů by povzbudilo své děti, aby podstoupily takové riziko? Zdá se, že odpověď je každým rokem méně a méně.

Radikální obrat

Mezitím jsme byli svědky dramatického poklesu vlastenectví. Pouze 39 procent občanů je extrémně hrdých na to, že jsou Američané, což je o dvanáct bodů méně než v roce 2017. A co je horší, pouhých 18 procent občanů mezi osmnácti a třiceti čtyřmi lety, hlavní demografická skupina pro vojenskou službu, je extrémně hrdých na to, že jsou Američané. U demokratů toto číslo klesá na 12 procent.

To dává smysl, když uvážíte, že politická levice, korporátní média, mnoho veřejných škol a velká většina vysokých škol strávily posledních šest let šířením příběhu, že Spojené státy jsou nenapravitelně utlačovatelský a rasistický národ. Ale i když by to nemělo nikoho překvapit, všichni by se měli bát. Když se náš vzdělávací systém i naše armáda probudí, Američané ze všech stran politického spektra jsou odstaveni ze služby.

Wokeness říká pokrokářům, že jejich země je zlá a nestojí za to ji bránit. Konzervativcům říká, že jejich vůdci a veřejné instituce nesdílejí jejich hodnoty. Odvádí to každého od jednoho z největších darů armády, kterým je šance stát se součástí věci, která je větší

než naše já, cítit kamarádství, které vychází pouze z práce komunity za účelem dosažení společného cíle – v tomto případě ochrana a obrana největší země, která kdy existovala.

Dokonalým příkladem škodlivých účinků bdělosti je pověření očkovací látky proti COVID-19 pro členy služby. Během prvních dnů pandemie byly na obou stranách velké vášně, ale když se podíváme zpět, rozhodnutí Pentagonu propustit zhruba 8 400 mužů a žen v uniformách – drtivá většina z nich byla virem ohrožena minimálně – zavání pomstychtivým, stranickým fanatismem. .

Jak by takový fanatismus nemohl odradit mladší členy naší společnosti od přihlášení? Zamyslete se nad slovy jednoho čerstvého absolventa střední školy : „Opravdu stojí za to se připojit a nasadit život ideologiím, se kterými nesouhlasíme a které nechceme nutně chránit?“ Vyjadřují sentiment, který je mezi potenciálními rekruty běžnější, než si mnozí uvědomují.

Pro jednotlivce je tato pochybnost a jí podobné pochopitelné a snad i oprávněné. Pro Spojené státy jsou ale velkým problémem. Otočení věcí bude dlouhý a obtížný proces a čím dříve začneme, tím lépe.

Napravení lodi

Jako tvůrci politik by naše reakce na krizi náboru vojáků měla být trojí. Za prvé, musíme se lépe postarat o členy aktivní služby a veterány, abychom znovu vybudovali důvěru lidí, že pokud se přihlásí, bude se o ně jejich vláda starat. Za tímto účelem Kongres již dosáhl určitého skutečného pokroku.

Může Čína povstat v míru?
